

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS

KUPIŠKIO RAJONO KOMITETO

IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ

DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

STALINO KELIU

Eina nuo 1946 metų

Kupiškis,

1961 m. liepos 12 d.

Trečiadienis

Nr. 55 (1538)

Kaina 2 kap.

ŽEMĖS ŪKIO SPECIALISTAS — SVARBIAUSIAME GAMYBOS BARE

Prieš penkerius metus į fermose. „Adomynės“ kolūkyje gyvulininkystės fermoms vadovauja zootechnikė Aldona Buzaitė, o „Šviesos“ artelėje — jauna žemės ūkio specialistė Birutė Blazarenaitė.

Bet, bendrai paėmus, rajone žemės ūkio specialistų, dirbančių svarbiausiose žemės ūkio baruose, kaip brigadininkais ir gyvulininkystės fermų vedėjais, yra dar labai nedaug. Viena, kai kuriuose kolūkiuose dar trūksta žemės ūkio specialistų, o kita, jaunieji specialistai dar vengia dirbti atsakinguose, lemiančiuose gamybos baruose. Todėl kolūkių vadovų, pirminių partinių organizacijų pareigą visapusiškai padėti jauniems žemės ūkio specialistams nugalėti visus sunkumus, sudaryti tinkamas darbo sąlygas. Juk tie žmonės, kurie eina dirbti į sunkiausius gamybos barus, yra gamybos švyturiai, pulkų tarybiniai patriotai. Jų iniciatyvą reikia visur ir visuomet remti.

„Aušros“ kolūkio antrosios brigados brigadininkė agronomė Valė Pivorūnaitė pasiryžusi mokyti aukštojoje mokykloje. Panašų užmojų jaunųjų specialistų tarpe yra ir daugiau. Reikia, kad tokiems žmonėms, dirbantiems svarbiausiose gamybos baruose, būtų sudarytos sąlygos toliau mokytis ir gilinti savo žinias, neatsitraukiant nuo gamybos. Ir niekas neabejoja, kad tik tokie žmonės taps visapusiškai kvalifikuotais žemės ūkio specialistais, įgis reikiamą mokslinių ir praktinių žinių.

— Aš eisiu dirbti į atsiliekančią brigadą, — kartą pasakė agronomė Ona Vilimienė kolūkio valdyboje.

Onos Vilimienės iniciatyvai pritarė kolūkio valdyba ir jos pirmininkas Bronius Grybauskas. Nuo šių metų pavasario brigadai sėkmingai vadovauja kolūkio agronomė. Dabar visi kolūkiečiai pamatė, kaip staiga reikalai pagerėjo. Laiku buvo pasėtos visos grūdinės kultūros, cukriniai runkeliai, kukurūzai. Brigadoje vyksta įtempta kova už gausų visų kultūrų derlių. Čia baigiama šienapūtė, gaminamas ankstyvasis silosas. Kai kas net stebisi, kaip galėjo per trumpą laiką pagerėti darbo drausmė. Kolūkiečiai labai pasitiki savąja brigados vadove ir jau mato nebiologus darbo rezultatus.

Į atsiliekančią brigadą „Aušros“ kolūkyje nuejo dirbti taip pat jauna agronomė Valė Pivorūnaitė. Jau iš pirmųjų darbo dienų naujoji specialistė susidūrė su rimtais sunkumais. Tačiau jaunoji patriotė jų nepabūgo ir ryžtingai kovoja su visomis dar pasitaikančiomis neregėtomis, trukdančiomis brigadai žengti į priekį.

Sėkmingai dirba jaunieji žemės ūkio specialistai ne tik laukininkystės brigadoje, bet ir gyvulininkystės

Rajone kūrėsi kolūkliai. Vieni iš pirmųjų pareiškimus padavė Tamošiūnai.

— Naujas gyvenimas, naujai ir gyvensime, — kalbėjo Stepas Tamošiūnas savo kaimynams.

Kolūkis pasivadino „Nauju gyvenimu“. Ne kaip klostėsi pradžioje kolūkio reikalai, bet po truputį vis tik judėjo į priekį. Vieni iš darbščiausių kolūkio žmonių buvo Stepas ir jo žmona Akvilė Tamošiūnaitė.

— Tamošiūnai dirba kaip sau, — kalbėdavo apie juos kaimynai.

O kai paaugo jų sūnus Juozas, tai ir jis atėjo į kolūkinę gamybą, stvėrėsi darbo visomis jėgomis. Dirbdamas prie traktoriaus prikabintojo, jis jau iš pat pirmųjų dienų pasirodė kaip darbštus,

energingas vaikinai.

Tačiau bene labiausiai savo aukštinėmis rankomis kolūkyje garsėjo Akvilė Tamošiūnaitė. Prieš kurį laiką ji dirbo karvių melžėja.

Tai buvo geriausia kolūkio karvių melžėja, pirmūnė. Tačiau tokią darbščią moterimi ji yra ir dabar, nors jau dirba laukininkystėje.

— Žmogus gyvena, tai privala ir dirbti, — sako kolūkietė Akvilė Tamošiūnaitė.

Ji savo žodžius patvirtina. Kokio tik darbo imasi, su kiekvienu su-

sidojo. Neveltui ją kolūkiečiai vadina auksinių rankų žmogumi.

V. Petrulio tekstas ir nuotrauka

akandi svėrėse, o mechanizatoriaus Vytautas Blaževičius jau nuleido rankas ir nesistengia jų naikinti. Negeresnė padėtis ir kitose artelės brigadose. Prieš piktžolės iki šiol nebuvę naudojami cheminės priemonės. Nesuteikė konkrečios paramos pakupiečiame ir Byčių parodomasie bandomieji ūkiai.

Todėl nenustabu, kad „Pakupio“ kolūkiui praėjusį šėdadienį už blogą kukurūzų priežiūrą buvo įteikta pareinamoji žuota.

K. VALAITIS

„ŽADEIKIŲ“ KOLŪKIS

Kolūkio pirmininkas Vytautas Dilys, žiūrėdamas į aploistą, nenuravotą runkelių lauką trečiojo laukininkystės brigadoje, „žaimininkiškai“ kalba:

— Šiuos runkelius reikia nuradyti! Jie vėlai pasėti, apaugę piktžolėmis.

Bet kas dėl to kaltas, matyt, pirmininkas nepagalvoja. Gali taip atsitikti brigadoje ir su kukurūzų pasėliais, nes jais užėmė plotai skendi piktžolėse. Čia taip pat visai ne-naudojami cheminiai, mažai ką tepadeda purtantuvai. Reikia nenuradinti pasėlius, bet juos prižiūrėti. Juk rudenį, kada derlių reikia nuimti, mažai kas ir tokie laukūs, jei taip dalį nuradysime, dalį piktžolėmis paliksime. O žiemai atėjus, gyvuliai pareikalaus savo dalies pašarų, kurių per vasarą nepakankamai bus paruošta.

B. JAUNIUS

Skubiai taisyti

BLOGAI PRIŽIŪRIMI PASĖLIAI

„PAKUPIO“ KOLŪKIS

Jau ne kartą buvo kritikuoti „Pakupio“ kolūkio vadovai, o taip pat ir agronomė Genovaitė Pulikaitė už blogą pasėlių priežiūrą. Ypač artelėje blogai prižiūrimi kukurūzai. Visų pirma tai liečia tą laukininkystės brigadą, kur brigadininku dirba

Petras Bočiulis. Šioje brigadoje apie 5 ha kukurūzų pasėlių

ŽINIOS

apie ūkinių darbų eigą rajono kolūkiuose
1961 m. liepos 10 d.

(procentais)

Eil. Nr.	Kolūkių pavadinimas	Nuplauta šienai		Pagaminta siloso viso	Dirbia kukurūzų laukų pueilių II k.	Dirbia bulvėlių laukų I k.	Išreikiama cukrinių runkelių
		natūral. ir kult. plevų	sėtų žolų				
1	„Adomynė“	52,9	*	—	91,2	*	*
2	„Alizava“	54,8	86,2	—	*	*	*
3	„Antasava“	38,9	*	—	85,1	*	*
4	„Ateitis“	—	49,0	—	—	8,9	80,0
5	„Atžalynas“	27,5	53,4	9,4	44,1	75,0	37,5
6	„Aukštaitė“	12,0	87,0	—	39,7	16,1	65,9
7	„Aukštupėnai“	15,4	64,0	—	*	74,3	70,0
8	„Aušra“	21,7	83,7	13,3	*	*	35,3
9	Byčių parod. b. ū.	—	*	—	86,4	50,0	*
10	„Bugailiškiai“	28,6	57,1	—	—	*	*
11	„Gegužės Pirmoji“	*	*	6,0	*	83,3	*
12	„Juodpėnai“	56,0	69,3	—	—	37,5	*
13	„Laisvė“	68,0	79,2	—	23,3	72,3	71,4
14	„Laukminiškiai“	61,5	88,6	—	*	*	78,1
15	„Lėvu“	66,7	*	—	*	9,4	*
16	„Lukonys“	75,0	66,0	—	71,7	85,2	*
17	M. Melnikaitės v.	57,5	32,0	—	56,6	75,0	*
18	Mitiurino v.	50,0	53,3	—	50,0	55,6	*
19	„Mituva“	1,5	62,6	—	—	20,0	40,0
20	„Masų rytojus“	2,7	63,5	10,7	90,9	7,9	*
21	„N. gyvenimas“	90,0	84,3	—	*	46,5	50,0
22	„Nemunas“	67,4	*	—	—	*	*
23	„Neris“	—	90,0	3,0	*	*	68,9
24	„Norilėnai“	80,0	*	—	*	55,6	*
25	„Pakupys“	58,3	79,6	—	—	*	92,6
26	„Palanga“	13,9	57,5	4,6	—	79,5	91,3
27	„Pergalė“	—	87,3	—	—	28,6	72,2
28	„Pirmoji vaga“	45,0	*	16,1	—	62,5	83,3
29	„Pirmūnas“	28,6	94,0	—	*	67,4	13,0
30	„Pyvesa“	78,8	63,5	—	74,4	51,4	88,2
31	„Sakalas“	—	78,8	2,0	93,3	11,8	64,5
32	„Salamestis“	52,8	*	6,1	*	*	*
33	„Skodėnys“	16,8	88,5	—	—	51,1	83,3
34	„Šetekšna“	12,9	87,0	—	41,2	87,0	*
35	„Šviesa“	5,3	84,6	—	*	12,5	83,7
36	„Švyturys“	76,1	*	4,1	*	*	*
37	„T. pirmūnas“	—	94,8	—	37,5	*	69,0
38	„Tiesa“	40,7	51,4	—	47,6	22,9	76,9
39	„Uoginiai“	55,0	*	—	—	*	*
40	„Vedrupys“	33,5	70,6	—	—	*	88,6
41	„Vėžionys“	22,7	89,2	—	37,8	2,8	42,4
42	„Vienybė“	54,5	*	8,2	*	*	90,9
43	„Žadeikiai“	16,7	81,5	—	18,2	44,9	68,0
44	„Žalgiris“	63,6	73,1	—	—	90,0	*
Viso kolūkiuose:		34,4	81,9	1,9	57,5	64,0	81,9

*—įvykdė planą

Valstybinės statistikos rajono inspektorius

Pasiekimai dar nežymūs

„AUŠROS“
KOLŪKIS

Daug metų iš eilės kolūkiui vadovavo negabus vadovai, girtuokliai. Jie smarkiai susmukdė visuomeninį tikį. Todėl nenuostabu, kad savo laiku pirmavęs laukų derlingume kolūkis tapo vienu iš labiausiai atsiliekančių rajone. Vėliau čia buvo gaunami negausūs derliai, mažai pagaminta ir gyvulininkystės produktų.

Prieš dvejus metus artel pradėjo vadovauti jauna žemės ūkio specialistė Genė Vilnonienė. Šiame reide ir norėtųsi pakalbėti, kas daroma, kad kolūkis išbristų iš atsilikimo, tuo pačiu būtų išauginami gausūs visų kultūrų derliai, žymiai daugiau pagaminama gyvulininkystės produktų.

Iš karto reikia pasakyti, kad kolūkis per tėtai žengia į priekį. Antrajai brigadai nuo praėjusių metų pabaigos pradėjo vadovauti devyniolikmetė agronomė Valė Pivorūnaitė. Mergina nuėjo dirbti į atsiliekantį gamybos barą, skatinama noro kovoti su sunkumais, siekti, kad atsiliekanti brigada pasiektų gerų rezultatų. Tikrai sunkūs pirmieji jauniosios brigadininkės žingsniai. Bet jaunoji patirtė ne iš tokių, kuri palūžtų nuo pirmųjų nesėkmių.

Vieno tik nori jaunoji brigadininkė, kad kolūkio valdyba, pati pirmininkė jai, kaip jaunai specialistei, daugiau ir konkrečiau padėtų, prisidėtų prie trūkumų šalinimo. Jau iš pavasario naująją brigadininkę užgūlė bėdos. Iš rudens daug laukų buvo nesuarta. Dalis žiemkenčių buvo pasėti į blogai parengtą ir nepatęstą žemę. Jaunoji agronomė tiesiog nerimavo, jaudinosi. Kada pirmąjį kūrėsi rajono kolūkiuose buvo baigiamos sėjos, jos brigadoje dar tik buvo ariamos dirvos, ruošama žemė kukurūzams, cukriniams runkeliams. Šurpas nukrėsdavo agronomė, kai ji pažvelgdavo į žiemkenčius. Didelė dalis jų labai blogai atrodė ir reikėjo išarti. Mat, rudenį ne dėl jos kaltės jie buvo pasėti vėlai į blogai patęstą žemę.

Kada žemė buvo baigiamai rengti cukrinių runkelių, ankstyvųjų grūdinių kultūrų sėjai, užėjo lietus. Taip cukrinių runkelių, ankstyvųjų grūdinių kultūrų sėja užsėdės iki birželio mėnesio. Vėlat pasėti ir kukurūzai. Agronomė—brigados vadovė tik dabar suprato, kokią žalą visuomeniniam ūkiui atneša uždelsta sėja. Pagrindinė viso to priežastis buvo ta, kad žemė kukurūzams, cukriniams runkeliams nebuvo ruošama ir tręšiama rudenį. Brigadininkė

kė taip pat pamatė, kad kolūkio valdyba dar mažai kovoja su trūkumais, nuolaidžiauja darbo drausmės pažeidėjams. O ji viena ne visur sugeba ir pajėgia tai padaryti.

Labai blogai, kad dar iki šiol kaip reikiant neprižiūrimi pasėliai. Brigadoje 10 ha kukurūzų prižiūri jaunas ir energingas mechanizatorius Vytautas Šukys. Bet kadangi jie pasėti į blogai patęstą, piktžolėtą dirvą, tai nuo piktžolių pasėlius sunku beatginti. Labai būtų pravartu naikinti piktžoles herbicidais, tačiau jie čia dar nenaudojami. Brigadoje taip pat buvo pasėta 10 ha cukrinių runkelių. Bet, kaip jau minėta, dėl suvėluotos sėjos 4 hektarus reikėjo išarti. Labai blogai, kad ir dabar dar ne visi cukriniai runkeliai nu-ravėti ir išretinti. Kažkodėl jų net mechanizatoriai bijo.

— Visko atlikti nebesu-spėjome, nes dabar šienau-jame,—sako kolūkio pirmininkė G. Vilnonienė.

Kolūkiečių nuomone, visus darbus būtų galima atlikti laiku, nes artelėje yra daug darbščių ir sąžiningų žmonių. Tik visa bėda, kad kolūkio valdyba nuolaidžiauja tinginiams ir veltėdžiams. Ona Ridikienė turi jau daugiau kaip 70 metų, bet ji diena iš dienos dirba kolūkyje. Ji tiesiog serga už visuomeninius reikalus. Bet jos sūnus Anta-

nas visai ne toks. Jis nori iš kolūkio kuo daugiau pasipelnytį ir tik štai sau dirba durpyne. Viena iš darbščiausių brigadoje kolūkiečių yra Genė Jonušienė. Bet jos vyras Edvardas, stiprus ir pilnas jėgų, tinginlauja. Net keista, kad jam duoną uždirba žmona.

Alfonsas Bočiulis dar palyginti jaunas žmogus. Bet ji labai sendina degtinę, kurios prisigėręs, dažnai pagirioja, netna dirbti. Blogai daro, kad iki šiolei nenu-ravėjo cukrinių runkelių Genės Dravydienės, Jono Gudo, Marės Baltrušaitės šeimos.

Jelgu brigadoje visi taip dirbti, kaip Juozas Slėnys, jo dukterė Birutė, Algis Purėnas, Stasė ir Bronė Grigaitės, Kostas Gudelis, tai visus darbus galima būtų laiku atlikti. Tai turėtų prisiminti kolūkio valdyba. Jaunajai specialistei perėjus dirbti į sunkiausią ir atsiliekantį gamybos barą, reiki konkrečiai padėti. Nuo dabar kovokime už savalaikį ūkinį darbų atlikimą, kad nesikartotų praėjusių metų klaidos.

REIDO BRIGADA:

Aukštupėnų apylinkės DŽD Tarybos pirmininkas GEORGIJUS POLITOVAS, kolūkio buhalterė VANDA GRITAITĖ, LKP rajono komiteto instruktorius GEDIMINAS TOTORIS, «Stalino keliu» laikraščio redaktorius STASYS ZAUKA

**Žinios
iš
MŪNŲ**

TSKP XXII SUAŽIAVIMO GARBEI

Durpių kraiko gamyba Šepetos durpių kraiko gamykloje — padidome įkardiję. Į vagonėlius pakrautas kraikas transportuojamas į karavaną prie gamyklos. Iš čia rajono žodį pirmą laiką įvykdyti kolūkiai jau gabena paruoštą kraiką automatinomis. Daug darbo turi štabeliuotojai ir presuotojai.

Visose trijose pamainose nemaža dirba ne tik vyrų, bet taip pat ir moterų, jaunimo. Štai karavano pirmoje grupėje, kuriai vadovauja Jonas Jonuška, dirba 14 žmonių. Jų tarpe atpažinti darbininkai Antanina Doronova, Nastazija Kuznecova, Stefa Stankevičienė, abiturientė St. Pamarnackaitė, X klasės moksleivė Laima Laužikaitė. Ši žmonių grupė visuomet viršija dienos iždibio normas, jas įvykdo su kaupu.

Spardiai pakraunamos automatinos. Pilnutėlia išva-

žiusios pro gamyklos vartus, jos pasuka visais rajono keliais. Ne vien tik Kupiškio rajono kolūkiai gabena kraiką. Gamykla kraiku taip pat aprūpina Rokiškio, Utenos, Pasvalio ir daugelio kitų rajonų kolūkius. Į tolesnes vietas kraikas transportuojamas geležinkelio.

...Pamaina baigė darbą. Rankos nuvargusios, bet širdyje brigadų nariai džiaugiasi, kad užduotis viršyta.

Sutikdami TSKP XXII suvažiavimą, Šepetos durpių kraiko gamyklos darbininkai viršijo birželio mėnesio gamybos darbų planą ir davė žodį pirmą laiką įvykdyti šių metų sezono užduotis, paruošti daug ir geros kokybės kraiko.

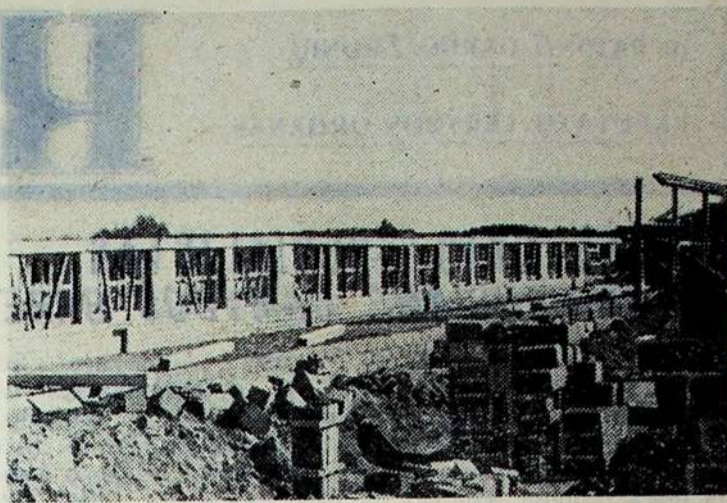
V. PUŠKORIŪTĖ
Darbininkė

6 HAPER DIENA

Po tiek hektarų dobilų per dieną nuplاندavo geriausi mūsų brigadose šienpavių vairuotojai Povilas Petryla ir Petras Gabrenas. Jie dirbdavo nuo anksčiausio ryto iki vėlaus vakaro, keisdami arklius. Reikia tik, kad kolūkio valdyba trečioje brigadoje susirapintų šieno bei dobilų gabenti-mą į daržines.

P. KUKĖNAS
«Skodinio» kolūkis.

STATYBOSE

Jau seniai Vytauto gatvė Skapiškio miestelio link rieda automašinos su plytomis ir kitomis statybinėmis medžiagomis. Ši krovini mašinos palieka netoli Kupiškio, «Aukštupėnų» kolūkio ribose. Čia nemažame žemės plote darbas virte verda: statoma moderni paukštidė fabrikas. Šiuo metu vienas pastatas jau pastatytas, vykdoma antrojo statyba. O iš viso tokių pastatų bus net penki. Nuotraukoje: paukštidės statyba.

Nuotr. P. Laužiko.

SEPTYNMETČIO
ZYMUNAI

BRIGADININKĖ ONUTĖ

Ilgą laiką «Gegužės Pirmosios» kolūkyje trūko žemės ūkio specialistų. Zootechnikas Bronius Gėčiauskas viską apžiūrėti vienas nespėdavo. Reikėjo ir prie gyvulių pabūti, ir fermas visas aplankyti, ir į kolūkio laukus užsukti, žodžiu, darbo — nors ir persipiešk. Tuo labiau jis vienas negalėjo visur suspėti, kada jam kolūkiečiai patikėjo dar vienas pareigas—Bronius tapo ir karvių fermos vedėju.

Laukuose tirpo paskutinis sniegas. Kolūkio raštinėje suksambo telefonas. Iš rajono žemės ūkio inspekcijos pranešė: — Laukite agronomo...

Kolūkio pirmininko Broniaus Grybausko veidas prašviesėjo. Jis su džiaugsmu sutiko šią žinią. Ir taip po keleto dienų į kolūkį atvyko naujas žemės ūkio specialistas. Pirmiausia agronomė Ona Vilimienė užsuko į kolūkio raštinę. Čia ji surado ir kolūkio pirmininką Bronių Grybauską. Pirmininkas jai papasakojo apie kolūkio reikalus, pasiekimus, pakalbėjo apie geriausius gamybininkus, prastare ir apie trūkumus, klaidas.

Kita dieną agronomė Vilimienė su kolūkio brigadininkais Jonu Matuliu ir Vytautu Diponu apžiūrėjo kolūkio laukus, užsuko į kiekvieną kolūkiečio sodybą. Būdamą visuomet linksmas ir pilnas energijos, ji iškart patiko kolūkiečiams. Tuo tarpu blogi reikalai buvo kaip tik pirmoje kolūkio brigadoje, kuriai vadovavo Vytautas Diponas. Pirmininkui šovė mintis: «O gal agronomė sutiktų vadovauti brigadai?..» Ir štai jis per visuotinį kolūkiečių susirinkimą pasiūlė jos kandidatūrą į brigadininkus.

Dauguma kolūkiečių mielai pritarė. Bet ne paslaptis, jog buvo ir tokių, kurie tik šaipė iš tokio pasiūlymo...

Onutė — brigadininkė. Kiek visokiausių rūpesčių! Jau iš pat pirmųjų dienų ji rimčiausią dėmesį atkreipė į laukų derlingumo padidinimą. Vienas paskui kitą į laukus ėmė slinkti su organinėmis trąšomis vežimai. Ypač gerai buvo patęsti kukurūzams ir cukriniams runkeliams skirti žemės plotai, laiku ir gerai buvo organizuota ir pavasario sėja.

Šiuo metu siūbuote siūbuoja javai, kukurūzai, gerai auga cukriniai runkeliai ir kitos žemės ūkio kultūros. Tačiau tai dar ne viskas. Maža pasėti ar pasodinti — kiekviena kultūra reikalinga rimtos priežiūros; tik tada ji duos gerą derlių. Kukurūzų laukuose dažnai nuo ryto iki vakaro dūga traktoriai, naikindamas piktžoles, purendamas žemę. Nei diena nepamirštami ir cukriniai runkeliai. O pagriovius ir pabalių žolė jau silosuojama.

— Pašaru reikia kiekvieną dieną rūpintis, — sako I brigados brigadininkė Onutė Vilimienė. — O kai daug turėsime pašarų, tai ir gyvulininkystės produktų netrūks...

Brigadoje jau baigiami šienavimo darbai. Daug dobilų jau suvežta į daržines, o kurie dar lauke, tai džiovinami ant žaiginių. O jų šiais metais kolūkyje yra pagaminta iki valiai.

Kokiame tik darbe bebūtum, visur tave suras Onutė Vilimienė. Visuomet linksmas ir žvali, ji pasitaria su kolūkiečiais, kokie darbai pirmiausia reikia atlikti, visuomet draugiškai priima jų pastabas, o ir pati pamoko, pataria. Brigadininkė Onutė, kaip ją nuoširdžiai vadina kolūkiečiai, už atsidavusį darbą pamilo ne tik pirmos brigados kolūkiečiai, bet ir viso kolūko žmonės.

J. PAKALNIŠKIS

«Gegužės Pirmosios» kolūkis.

JIE—MŪSŲ ŠIRDYSE gyvi

Pažvelgsi, būdavo, į dvarininko Adomonio laukus, tai nei galo, nei krašto nematyti. Plačiai gyveno du-

Tačiau darbo žmogus—kantrus. Tylėjo vis, laukė, o progai pasitaikius, tik šmaukšt ir iškeli kur nors aukštesnėje vietoje vėliau. O jį, skalsti ir raudona, tik plevėsuoja, tik snara.

— Žiarekit, broliukai! — šaukdavo mažžemiai valstiečiai, iš džiaugsmo sluostydami sudreklusias akis. — Darbininkai gyvena! Kovoja! Valio!

Iš tiesų buvo apylinkėse žmonių, kurie slapčiomis rinkdavosi į buri, tardavosi, kaip greičiau iškovoti darbo žmogui laisvę, gabendavo iš Kauno ir Panevėžio komunistinę literatūrą, platindavo ją, žodžiu, veikė pogrindyje. Kova vis brendė, pasipriešinimas jungi ir neteisėbei didėjo.

— Rusijoje Tarybos, tai bus ir pas mus, — sakydavo mažžemius valstietis Feliksas Jakštonis. — Tik reikia nesnausti, reikia kovoti.

Šimtus atsisankimų jis paskleidė, šimtus knygų atgabeno. Taip pat neužilgą kovotojai buvo broliai Povilas ir Antanas Daugelavičiai.

P. Daugelavičius

rininkas. Ką ten ir kalbėti. O ir piktuoto pas jį netruko. Ne vieno kumečio šonai nuo jo kojų ir kumščų dar ir dabar žymes tebeturį, liudija apie baisią praeitį.

Palėvenės apylinkėje gyveno nemaža žmonių. Tik jų, beje, Adomonis ir kiti didžialaukiai žmonėmis nevadindavo, vis kumečiais ir bernais šaukdavo.

— Ką ten, grytelininkai! Sauso nei dievas, nei velnias neklauso, — kalbėdavo turčius J. Petronis, pamatęs vargšus savo kaimynus.

— Ir kam juos dievas dar laiko, — stebėdavosi didžialaukiai P. Šaučiulis, M. Krupelis ir P. Laurinavičius.

vičiai, Donatas Šalmonas ir daugelis kitų.

— Ar tik neatsirags jums! — grasindavo didžialaukiai

A. Daugelavičius

mažžemiams valstiečiams. Bet, štai, panciai sutruko. Lietuvoje buvo atkurta Tarybų valdžia. Buožės ir dvarininkai nesitvėrė pykčiu. Ypač jie ėmė siusti, kai buvo pradėta dalinti mažžemiams ir bežemiams valstiečiams dvarininkų ir buožių žemė.

— Na, rupžės, paminsite! — patyliukais griežė danti didžialaukiai.

Apylinkėi ėmė vadovauti buvę mažžemius valstiečiai Feliksas Jakštonis ir Donatas Šalmonas, o apylinkės komjaunimui — Povilas Daugelavičius. Naujas gyvenimas prasidėjo Palėvenės apylinkėje. Lengviau atsikvėpė valstiečiai, tačiau buožės nesitvėrė savo kailyje...

Staiga suliepsnojo Didysis Tėvynės karas. Su šimtais kitų darbo žmonių į šalies gilumą traukėsi

Donatas Šalmonas ir broliai Povilas bei Antanas Dangelavičiai, ir Vincas Cerniauskas su žmona Vile, ir daugelis kitų. Deja, pasitraukti jie nebesusėjo. Sulaikyti baltaraiščių, jie buvo atgabenti į Kupiškį ir čia sušaudyti.

— Gera! biauzybėms! — kalbėjo didžialaukis M. Krupelis, įdaves savo sėrams baltaraiščiams niekuo nekaltus bežemius Vilčinską ir Povilą Navaslauską. — Tai mano buvę bernai. Žinau, kad jie prietarė raudoniesiems, tegu atsako savo kailiu dabar...

Šie du žmonės taip pat buvo sušaudyti. Kraujas liejosi upeliais, bet baltaraiščiams vis dar to nepakako, — jie troško vis daugiau ir daugiau.

Viskas jau įraetlyje. Bet niekad mes jų — dorų žmonių — nepamiršime! Jie mūsų širdyse ir šiandien gyvi!

Kai eini dabar gimtaisiais Palėvenės apylinkės klotais ir matai ištisas marias auksavarpių kviečių, vėšliai želiuojančius kukurūzų laukus, girdi vieną po kitos dumiančius automašinas, traktorių gaudesį, negali atsigėrėti gyvenimu, negali atsidžiaugti. Ši šviesų gyvenimą savo krauju iškovojo jie — paprasti darbo žmonės, puslėtų rankų darbininkai!

Raudonarmietis F. Jakštonis. 1943 m. žuvo prie Oriolo.

Iš vakar dienos pašto

Stropiai prižiūri 40 ha kukurūzų pasėlių plotą „SKODINIO“ kolūkyje traktorininkas Pranas Alekna. Jis jau du kartus išpurenė kukurūzus. Su tuo pačiu kultivatoriumi, pakeitus noražėlius, kukurūzus per specialius vamzdelius ir pasalietravo.

P. KUKENYS

Darbštus „SALAMIESČIO“ kolūkio jaunimas laukuose ir fermose. Su malonumu jis atsilanko ir į kultūrinės pramogos. Ir kai nesenai į Kupiškį buvo atvykęs Lietuvos TSR Valstybinis Akademiniš dramų teatras su spektakliu „Klasta ir meilė“, salamiesčiai iš anksto įsigijo bilietus, nes kolūkio pirmininkas Balys Šimonis pažadėjo jiems duoti automašiną nuvažiuoti į Kupiškį. Kaip gaila, kad tą kartą kolūkiečiai neturėjo galimybės pasinaudoti artėjančia mašina.

G. GIEDRAITYTĖ

Janina Beleckaitė „PIRMŪNO“ kolūkyje pradėjo dirbti, baigusi septynmetę mokyklą. Nors ji dirba dar nesenai, tačiau ją kolūkiečiai pamilo už darbštumą ir stropumą. Dirbdama kiaušinių fermoje, Janina Beleckaitė šiais metais jau išaugino beveik 100 bekonių. Gerų rezultatų darbe pasiekė ir Ona Ramanauskaitė, prižiūrinti veislines kiaules.

J. LAPINSKAS

Laukiame vėl...

Kaip visur, taip ir pas mus, Kupiškio MMS skyriuose, Natvy kalme, jau seniai lūžti radijo taškai. Tačiau... jie veikia tik tada, kai atvyksta remontininkai iš radijo mazgo. Vos tik jie išvyksta, radijo taškai vėl tyli. Nejaugi dėl to, kad prabėgusių mūsų radijo taškų, kasdien reikės iš Kupiškio radijo mazgo kviesti remontininkus?

V. LINKEVIČIUS
K. PAULAVIČIUS

Nežinia, kas dėl to buvo kaltas, kad Biliūnų pieno surinkimo punkto vedėjas Petras Jonuška, gulėdamas lovoje savo namuose (Kupiškio mieste, Greifenbergerio gatvėje) susapnavo keistą ir nemalonų sapną. Rodėsi, jo naujas, tik nesenai pirktas „Moskvičius“ saulės spinduliuose pradėjo tirpti ir pamazda pavirto ištirpusio sviesto klanu. Šis sapnas taip išgąsdino Petrą Jonušką, kad jis vos iš lovos neiškrito. Tą naktį Petras Jonuška daugiau nebegalėjo užmigti. Mintyse perkratino prabėgusių metų įvykius įvykius. O pagaliuoti tikrai buvo apie ką.

Buržuazijos valdymo metais Petras Jonuška be jokio vargo gyveno sykiu su tėvais Aukštapių apylinkėje. 20 hektarų ūkis davė neblogas pajamas, o visus sunkiausius darbus atlikdavo samdiniai. Nesijautė jis nuškrūstas ir hitlerinės okupacijos metais.

— Tai auksinės dienos buvo, — dar ir dabar, išgėręs vieną kitą šimtgramį, mėgsta pasvajoti P. Jonuška. — Tik gaila, kad jos labai greitai pasibaigė. Tarybinė santvarka ne prie širdies buvo P. Jonuška. Todėl jis ir į Tarybinę Armiją nestojo, o slapstėsi kaip įmanydamas. — Amerikonai netrukus ateis.

— Reikia pirkti namą, — nusprendė vieną vakarą P. Jonuška, suskaitęs savo kapitalą.

Feljetonas

— Ko gero, dar pinigai pasikeis, tai ir nusiis dalis triušo šuniui ant uodegos.

Pasakyta — padaryta. Praėjus kelioms dienoms, pusė Kazio Apšėgos namo, esančio Kupiškio mieste, Greifenbergerio gatvėje, pasidarė Petro Jonuškos nuosavybe. Teisingai liandies patarlė sako, kad apetitas atsiranda bevalgant. Taip, lygiai buvo ir su P. Jonuška. Pirmojo pasisekimo paskatintas, jis dar labiau ėmė kombinuoti. Sekanti kombinacijų išdava buvo naujutėlis „Moskvičius“.

SVIESTUOTAS „Moskvičius“

Tada vėl gerai pagyvensiu, — samprotavo Petras Jonuška.

Dežių iš vakarų nebesulaukdamas, P. Jonuška pradėjo darytis, kaip sukombinuoti lengvą pragyvenimą. Ir tas jam visai neblogai pavyko.

— Na, ir moka mūsų Jonuška keistai kalti! — kalbėjo kaimynai. — Nuo karinės tarnybos išsistapstė, baismes išvengė ir dabar pieno surinkimo punkte vedėju dirba. Tai galės, nieko nedirbdamas, grietinėle laizyti.

Tikrai pranašiški buvo kaimynų žodžiai. Pradėjęs dirbti pieno surinkimo punkto vedėju, P. Jonuška pasijuto kaip žuvis vandenyje. O kad pristatoma pieno riebumas pradėjo mažėti kaip sveikstančio žmogaus temperatūra, tai vis P. Jonuškos kombinacijų išdava. Žinoma, taip dirbant, kišenės nuo šimtinių netruko išsipasti.

— Iš kur tam Jonuška pinigai byra? — klausinėjo kaimynės viena kita. — Dar visai nesenai gyvenamąjį namą, lengvą mašiną pirko, o dabar jau didžiausius balius ruošia.

Tai visai teisingos pastabos. Jau seniai P. Jonuška gyvena ne pagal atlyginimą. Visai teisinga yra ir pieno statytojai, sakydami, kad P. Jonuškos namas ir „Moskvičius“ iš nukombinuoto sviesto bei grietinės padaryti. Jie tikisi, kad vieną sykį visam laikui išseks „stebuklingoji“ pinigų versmė, pasibaigs po savaitę laiko trunkantys balių ir tuo pačiu išsipildys tiek daug išgąstio suteikęs P. Jonuška sapnas.

A. KURTINYS

Apie pirmųjų patyrimo įdiegimą į gamybą

„Stalino keliu“ laikraščio liepos mėnesio 1 d. numeryje buvo kritikuojama „Mūsų rytojauš“ kolūkio antroji brigada, kad čia blogai prižiūrimi pasėliai. Brigadininkas Antanas Petrulis dar nepakankamai kovoja už gausų visuomeninių laukų derlių.

Kolūkio valdybos pirmininkas S. Lobinas redakcijai praneša, kad šiuo metu padėtis pagerėjo. Brigados žemdirbiai, dirbdami pirmos brigados pavaldžiu, žymiai pagerino pasėlių priežiūrą. Dabar tikslu metu šienavimas ir kiti ūkiniai darbai atliekami gerai.

ŽMONA TARĖ...

Dykaduonių šeima

„Aukštadienį“ kolūkis — atsiliekančias. Ypač jam trūksta darbščių darbo rankų.

— Kad nebūtų visos krūvos dykaduonių, tai tikrai kiti rezultatai būtų! — dažnai ten galima užgirsti kalbant kolūkiečius.

Štai pirmąją brigadoje gyvena A. Stankovičiaus šeima. Ji naudojasi visomis kolūkio gėrybėmis, o dirbti kolūkj neina.

— Aš motociklistas! — giriasi Stankovičiaus sūnus Algis.

Nedirba kolūkyje ir Stankovičiaus dukra Danutė, kolūkiečiai Č. Vaita, V. Jurkevičiūtė ir kt.

Nejaugi kolūkio valdyba nesugeba šių dykaduonių įtraukti į gamybą?

K. AUKŠTĖNAS

— Ką jūs, brangieji! Jei pridėdėte, tai ir bus automašina! Aš savo žodžio nelaužiau! Kaip galima abejoti! Juk jūs — darbo pirmūnai, geriausi kolūkio žmonės! — mušdamasis į krūtinę, kalbėjo „Adomynas“ kolūkio pirmininkas Julius Nakas.

Atėjo Joninių diena. Kolūkio jaunimas rinkosi iš vieš kampelių, ruošėsi į šimonus. Juokas, krykštavimai taip tik ir teskambėjo. Bet staiga pasirodė su piktą veidą išraišką kolūkio pirmininkas žmona Vlada.

— Niekur nevažiuosite! Mašina man reikalinga!..

Tik sudulkėjo keltas, ir automašina dinga su pirmininko žmona... Kolūkiečiai, nieko nepoėję, skirtingai namo.

— Negana to, kad kontoroje pirmininkienės dienos, nieko nenorėdama veikti, tūno, bet dar ir mašiną lyg savo tampo... — kalbėjo pasipiktinę kolūkiečiai.

Iš tiesų nevertul jie pasipiktinę.

L. PUKNYS

ŠMĖKLOS APLEIDŽIA GRIUVĖSIUS

TRUPUTIS DABARTIES

Mano dėmesį patraukė keista žmogysta, nuolat pasirodanti ir vėl pranykstanti buvusio pranciškonų vienuolyno griuvėsiuose.

Tačiau komandiruotės tikslas buvo čia, pas šiuos žmones, kurie greta senojo vienuolyno, palydimi didžiulio krano gausmo, statė naujus rūmus — internatą.

Ekskavatoriaus kaušas godžiai leido dantis į naujus griuvėsių plotus. Iš buvusio vienuolyno ilgo, skliautuoto koridoriaus vėl atbėgo žmogysta.

— Vardan Jėzaus Kristaus! Nereikia, nereikia... — rėkė žmogus, o jo plikas kaušas spindėjo saulėje, lyg stiklo rutulys.

Jis šaukė ekskavatorininkui.

Vienas darbininkas reikšmingai parodė pirštu į gatvę: «Kvanktelėjęs, išties dienas požiūriuose su kastuvu knaisiojasi. Senų lobų ieško...» — nusijuokė.

— Kas jis? — paklausiau.

— Buvęs pranciškonų vienuolis... Vis senų, gerų dienų neužmiršta...

— Suprask ir jį — sunku dabar tokiam, — pertraukė kitas. — Daugiau kaip tris šimtus metų vienuolynas engė ne tik Kretingą ir aplinkinius rajonus, bet ir pusę Žemaitijos...

TRUPUTIS PRAEITIES

Vartau vieno buržuazinių metais Lietuvoje leisto pranciškonų leidinio puslapius. Jame surašyta tokia siebuklinga vienuolyno iškūrimo istorija.

...Kartą vakare pro vienuolyną keliu ejo vienuolis su rožančium rankose. Netikėtai kažkas jį bakstelėjo į nugarą. Vienuolis atsigrįžęs pamatė arkli. Jisai užmetė arkliui ant sprando rožančių. Arklys prabilo žmogaus balsu ir prašė nuimti rožančių, nes jis labai deginas. Už tai arklys pažadėjo vienuoliui patarnauti.

Vienuolis pasižadėjo rožančių nuimti, jei arklys suveš statomies vienuolio rūmams akmenis. Šis sutiko. Tada vienuolis pradėjo arkliu vežioti akmenis, o arklys nuo to darbo vis liesėjo ir liesėjo. Kai buvo suvežti visi akmenys, arklys taip išvargė, jog vos galėjo paeiti. Tada vienuolis nuo jo nuėmė rožančių.

Pakilo viesulas, ir arklys dingo. Tai buvo siela didelio nusidėjėlio, kuris atliko savo atgailą skaistykloje ir užsipelnė po šio sunkaus ir vargingo darbo «dan-gaus karalystę». Ši pasaka net ir vienuolyno metraščius įrašyta...

Man atrodo, kad «šventieji tėveliai» pamiršo į metraščius įrašyti tikrąjį arklio, vienuolyno statytojo, vardą. Aš jį žinau... Šis simboliškas vis liesėjas arklys — tai tuometinis baudžiauninkas.

Štai vyskupas M. Valančius «Žemaičių vyskupystėje» pasakoja, kad po ilgų darbų, pono suvarytiems valstietiams pastačius vienuolyną ir... «Klostorių esant bažnyčios dar nebuvus, kad ir tos nestokotum... suvarė iš septintu Czodkievicius vals-tiu žmones ir pradėję vesti sienas. Nors didis givvis bruzde apėję darba: vvienok apskritus septinerius metus sutruka, taj ira nuo 1610 lig 1617 m...»

Nepasakojo vyskupas, kiek užmuštų buvo, kiek invalidų, kiek luošų baudžiauninkų liko po šių dievo namų statybos, kiek našlaičių, kiek nuplaktų, iš bado mirusių žmonių, kiek asarų ir prakaito pralėta čia.

Visos šios didžiulės statybos buvo reikalingos tam, kad būtų galima apgyvendinti penkiolika vienuolių. O kad «vargšai» vienuoliai turėtų iš ko pragyventi, jiems tuometin s didikas išskyrė Kretingoje didžiulius žemės plotus ir daug baudžiauninkų vienuolyno dvarui. Nereikia pa-

miršti, kad vienuolyno tėveliai ir broliukai niekada nebuvo atsisakę nuo dešimtinės rinkliavos ir mokesčių už bažnytinis patarnavimus.

Bėgo metal, amžiai. Bujojo vienuoliai, rėvėsi lyg inkstai taukuose. Ištikimai tarnavo dvarininkams, carui, kuris vienuolyną pavertė nepaklusniųjų dvasininkų kalėjimu. Lobo broliai iš kontrabandos varomos su kaizerine Vokietija — tuometinis paslenis ejo per Bajorus. Lobo iš bėgančių nuo caro jungo Ameriką žmonių. Juos už gana didelį mokesį per sieną pervesdavo vienuolyno agentai...

AUKSO AMŽIUS

Nuo bažnyčios bokšto liūdnei į miestą liūdi šv. Pranciškus. Jo statula ryškiai išsiskiria plikame bokšto akmenų masyve. Jo poryza reiškia ir maldavimą, ir nužemėjimą, ir elgetystę, ir neturtą.

Puikiai mokėjo naudotis šiomis ypatybėmis dievobaimingi broliukai Kretingoje. Ypač neturtu. Verkdamo vienuoliai, tiesdavo šio «neturtėliai» rankas, kad sukauptų dar daugiau lobų vienuolyno požemiuose, bankuose.

— Aukokite, — atkišdavo rankas į tikinčiuosius vienuoliai, — aukokite!!!

«...Mes pranciškonai... iš savo uždarbio išsimalinti ir gyventi nepajėgiame, turime elgetauti... — verkė provincijolas A. Dirvelė katalikiškoje spaudoje. — «...Nužemintai kreipluosi prašydamas mums reikalingų vilnų...»

Prisimindamas šį graudų tėvo Augustino prašymą, vaikštau po Kretingą, jo buvusius vienuolyno valdas, po didžiulį ūkį, po sklypus, kuriuos vienuolynas pardavinėjo piliečiams po 2700 litų, po namus, kuriuos «neturtėliai» vienuolyno tėvai pardavinėjo už 10000—20000 litų.

Netoliese didelis gražus pastatas, paskendęs medžiukoje. Dabar čia įsikūrusios tarybinės įstaigos. Anksčiau jį vadindavo «šv. Antano nameliais», «amerikiečių rūmais». Vėrė čia vienuoliai biznį, priimdami pensijono teisėmis gyventi nukarusius Amerikos lietuvius. Tai kainuodavo tik... 20000 litų...

Mačiau dievobaimingų vienuolių buvusius malūnus, lentpjūves, karštyklas, verpyklas. Jie prekavo Liurdo vandeniu, šv. Antano «stebuklais», šventųjų kaulais, o Ispanijos pilietinio karo metu... ginklais.

(B. d.).

„EIKIT PAS VYRĄ...“

Noriu pakalbėti vienu labai opiu klausimu.

Štai į namų valdybą užsuka pilietis. Užmeti žvilgsnį ir iškart pamatai: supykęs, susijaudinęs, panūkęs. «Kažkas netvarkoje», — šmėkstelė mintis. Ir tikrai.

— Sutalsysite, galų gale, man krosnį, ar ne? — sugriaudžia perkūnu.

O štai jau kitas:

— Kada atremontuosite? Jūs nieko čia nedirbate! Veltui tik nuomą imate!..

Kaip beįmanydami bandome juos nuraminti.

— Lukterėkite truputį, šiuo metu lėšų trūksta... — norime teisintis.

— Lėšų?..

Koks gi reikalas? Kur vis to priežastis? Jos toli ieškoti nereikia. Kad kartais pavėluotai atremontuojami butai, daug kuo kalti yra ir tie žmonės, kurie nelaiku sumoka butų nuomą, kartais tiesiog išsisukinėja nuo jos.

Užsukime pas Vandą Nikitiną, dirbančią pram-kombinate, arba pas Oną

Žinios
apie pieno gavybą už 1961 m.
ilepos mėn. 5—9 d. d.

Eil.Nr.	Kolėkio pavadinimas	Pirmelž-ta pieno iš 1 karvės		Palyginus su praečiu penktadieniu (%) arba (°)
		per 5 d.	per 1 d.	
1	„Alizava“	55,4	11,1	*0,7
2	„Salamiestis“	55,1	11,0	*0,1
3	„Nemunas“	50,5	10,1	—
4	„Aušra“	49,0	9,8	*0,2
5	„Pergalė“	48,8	9,8	*0,2
6	Byčių p. b. n.	45,3	9,1	-0,4
7	„Norūnai“	41,9	8,4	*0,2
8	„N. gyvenimas“	41,2	8,2	*0,8
9	„T. pirmūnas“	37,7	7,5	*0,1
10	„Neris“	36,6	7,3	—
11	„Antašava“	32,7	6,5	*0,3
12	„G. Pirmoji“	32,3	6,5	—

Viso I grupėje: 44,5 8,9 *0,2

1	„Pirmūnas“	49,1	9,8	*0,4
2	„Aukštupėnai“	41,3	8,3	*0,2
3	„Pirmoji vaga“	41,1	8,2	—
4	„Vėžlonys“	39,9	8,0	*0,1
5	„Sietekšna“	39,9	8,0	*0,3
6	„Šviesa“	38,1	7,6	—
7	„Lėvuos“	37,9	7,6	*0,5
8	„Ateltis“	35,2	7,0	—
9	„Laisvė“	34,1	6,8	*0,5
10	„Vienybė“	33,1	6,6	-0,2
11	„Pakupys“	32,8	6,6	*0,2
12	„Vedrupys“	32,4	6,5	*0,2
13	„Žadelklai“	32,3	6,5	*0,2
14	„Juodpėnai“	30,4	6,1	*1,6
15	„Atžalynas“	25,0	5,0	—
16	„Tiesla“	24,8	5,0	*0,1

Viso II grupėje: 35,6 7,1 *0,2

1	M. Melnikaitis v.	48,5	9,7	*0,5
2	„Adomynė“	37,0	7,4	*0,3
3	„Mituva“	36,2	7,2	-0,1
4	„Aukštaičiai“	35,8	7,2	*0,2
5	„Svytrytys“	34,8	7,0	*0,1
6	„Mūsų rytojūs“	34,0	6,8	—
7	„Laukminiškiai“	33,3	6,7	*0,1
8	„Lukonys“	31,8	6,4	*0,1
9	„Palanga“	30,4	6,1	—
10	„Mišturino v.“	29,9	6,0	*0,1
11	„Pyvesa“	28,7	5,7	*0,4
12	„Sakalas“	27,6	5,5	*0,3
13	„Škodins“	25,8	5,2	-0,3
14	„Žalgiris“	22,8	4,6	*0,3
15	„Uoginiai“	21,4	4,3	*0,3
16	„Bugailiškiai“	16,1	3,2	-0,3

Viso III grupėje: 31,8 6,4 *0,4

Viso rajone:	36,5	7,3	*0,2
daugiau			
mažiau			

Valstybinės statistikos
rajo inspektorius

Sportas

Rungtyniavo kolūkių tinklininkai

Kupiškio miesto stadione vyko rajono kolūkių finalinės tinklinio varžybos. Jose susitiko zonų nugalėtojai: „Laukminiškių“, „Antašavos“, „Alizavos“ ir „Neries“ kolūkių vyrų komandos. Pirmieji susitiko „Neries“ ir „Alizavos“ kolūkių tinklininkai, Rezultatu 2:0 susitikimą laimėjo alizaviečiai. Neblogai sukovoję „Laukminiškių“ kolūkių komanda su antašaviečiais. Pergalę irgi rezultatu 2:0 „išplėšė“ pirmieji.

Tokių būdu finalinėms varžyboms į aikštelę išbėgo alizaviečiai ir laukminiškiai. Nors ir kaip stengėsi kovoti „Laukminiškių“ kolūkių tinklininkai, bet prieš pajėgesnius alizaviečius jie patyrė pralaimėjimą. Čempiono vardas atiteko „Alizavos“ kolūkių vyrų tinklinio komandai. Tačiau gėda šio kolūkių vadovams, kad savo sportininkams nedavė automatinos atvykti į varžybas.

Moterų grupėje pergale be kovos atiteko laukminiškietėms, nes jų varžovės alizavietės neatvyko (priežastis jau nurodyta).

Toliau kovas tęsė krepšininkai. Aikštelėje susitiko Kupiškio KER ir „Neries“ kolūkių sportininkai. Pranašesni pasirodė esą KER krepšininkai, kurie susitikimą laimėjo rezultatu 74:46. Nors kolūkiečiai ir pralaimėjo, tačiau džiugu, kad kolūkinis jaunimas vis labiau pamėgsta krepšinį, į žaidimą įsijungia kaskart daugiau krepšinio mėgėjų.

R. SEMENAS

LSD „Nemunas“ rajono tarybos pirmininkas

Redaktorius S. ZAUKA

Kupiškio miesto Darbo žmonių deputatų tarybos vykdomojo komiteto

1961 m. birželio 28 d.

SPRENDIMAS Nr. 58

Dėl Ugniagesių gatvės pavadinimo Komunarų gatve

Kupiškio miesto Darbo žmonių deputatų tarybos vykdomasis komitetas pažymi, kad Ugniagesių gatvė yra Komunarų gatvės tęsinys. Kupiškio miesto Darbo žmonių deputatų tarybos vykdomasis komitetas nusprendžia:

1. Ugniagesių gatvę pavadinti Komunarų gatve ir nustatyti šios gatvės ribas nuo Tarybų aikštės iki Mišturino gatvės.

Kupiškio miesto DŽD Tarybos vykdomojo komiteto pirmininkas B. MONKEVIČIUS

Kupiškio miesto DŽD Tarybos vykdomojo komiteto sekretorius V. SAKALAUSKAITĖ

K. T. „AUŠRA“

„GRAFAS MONTEKRIS-TAS“ (I ser.), liepos 15 ir 16 d. d. nuosavybė!

„Perlas“

Daug turtų saugojo jūra, paties pavadinimo Džono Steino bet viskas, ką ji duodavo žmogui, kupiškiai kino mėgėms, patekdavo į baltųjų ran-teatre „Aušra“ matys liepos kas. Ir vis dėlto kiekvieno 18 ir 19 d. d. indėno širdyje ruseno viltis ir tikėjimas savo laime.

Tino patė nesuprato, kodėl jis įsigėdė ištraukti kaip tik šią kriauklę. Ji gulėjo pačiame dugne, apraizgyta mau-tinis. Kreiptis į darbą vykdytoją.

Apie Tino radinį sužinojo baltieji...

Filmo scenarijų parašė Emilijo Fernandes, Džonas Steino b e k a s i r Džeksonas Vagneris. Režisierius — Emilijo Fernandes.

Ši meiki-kičių menin- filmą, pasta-tytą pagal to

STALINO KELIU

4 psl. 1961 m. liepos 12 d.

Red. adresas: Kupiškis, Vytauto 7, telef. 54.

Spaudė Kupiškio rajono spaustuė, Tarybų a. 16, telef. 29.

Tir. 4.600. Užsak. Nr. 501

„Сталино келю“ — орган Кушшшского РК КП Литвы и районного Совета депутатов трудящихся